

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 16C/3/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718200149
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Ďurianová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6718200149.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Ďurianovou v právnej veci žalobcu: D.. H. P., F.. XX.XX.XXXX, T. R. W., F.E. J. Č.. XX/XX, proti žalovanému: H. I., F.. XX.XX.XXXX, T. R. W., D. P. Č.. XXXX/X, zastúpenému JUDr. Martinou Mészáros Bariakovou, advokátkou so sídlom vo Zvolene, Bystrický rad č. 453/77, o zaplatenie 4.000,- € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia o určení výšky trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 11.01.2018 doručil žalobca tunajšiemu súdu žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 4.000,- € spolu úrokom vo výške 10 % ročne zo žalovanej sumy od 16.09.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania s odôvodnením, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 07.08.2009 požičal žalobca žalovanému finančnú hotovosť v sume 4.000,- €. V predmetnej zmluve o pôžičke bol vzájomne dohodnutý ročný úrok vo výške 10 % z dlžnej sumy. Žalovaný predmetnú pôžičku v dohodnutej lehote nevrátil a ani čiastočne neuhradil dlh do dnešného dňa. Dňa 16.10.2017 žalobca i žalovaný vzájomne spísali a podpísali listinu, na ktorej žalovaný v plnom rozsahu prehlasuje, že dlh vo výške 4.000,- € vrátane dohodnutého 10 % úroku uznáva čo do výšky i pôvodu. Na základe uvedených skutočností a predložených dôkazov (zmluva o pôžičke, listina) žalobca navrhol, aby súd zaviazal žalovaného na túto sumu spolu s príslušenstvom. Dňa 06.08.2018 doručil žalobca súdu vyjadrenie k odporu žalovaného a návrhy na dokazovanie. Namietal predovšetkým stanovisko žalovaného, že uznanie dlhu zo dňa 16.10.2017 nespĺňa náležitosti podľa § 558 Občianskeho zákonníka. V uvedenej listine sú opätovne uvedené osoby dlžníka i veriteľa, výška dlhu aj z čoho dlh pochádza. Žalovaný potvrdil svojim podpisom ako dlžník, že vyššie uvedený dlh uznáva, čo do výšky a pôvodu. Aj z tohto písomného uznania záväzku vyplýva, že dlžník aj veriteľ si boli vedomí, že vzhľadom na časový odstup od uzatvorenia zmluvy o pôžičke sa jedná o nutnosť zachovania práva urobiť tento úkon - uznanie záväzku. V rámci trojročnej premlčacej doby nie je dôvod spisovať uznanie záväzku. Z uvedených dôvodov nie je na mieste ani žalovaným uplatnené právo na premlčanie nároku. To, že listina o uznaní záväzku je spísaná v súlade so zákonom potvrdzuje aj samotné vydanie platobného rozkazu. V súčasnosti vzhľadom na okolnosti má vážne pochybnosti o serióznom konaní žalovaného, ktorý ho dlhé roky zavádzal rôznymi tvrdeniami o vrátení pôžičky, o jej neskoršom splatení, dôvodil to absolútnym nedostatkom peňazí, pričom účel pôžičky bol zrejme iný, než bol žalovaným informovaný. Nasvedčuje tomu aj výpis z LV č. XXX pre k.ú. P., ktorý obsahuje viacero exekučných konaní vedených proti žalovanému. Je až zarážajúce, že pri takom nedostatku finančných prostriedkov má žalovaný na zastupovanie advokátom. Žalobca sa rozhodol pre podanie žaloby následne potom, ako mu žalovaný oznámil, že si vybavuje osobný bankrot a týmto sa všetky jeho dlhy zmažú. Súčasne mu však žalovaný

povedal, že nehnuteľnosť, ktorú na P. obýva, nie je roky skolaudovaná, teda nie je ani zapísaná do listu vlastníctva a teda právne neexistuje, nemôžu mu na ňu siahnúť. Aj toto svedčí o charaktere žalovaného. Z uvedených dôvodov navrhol vypočuť na pojednávaní samotného žalovaného.

2. O žalobe žalobcu rozhodol súd najskôr platobným rozkazom č.k. 16C/3/2018-11 zo dňa 20.03.2018. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný včas odpor, v ktorom uviedol, že žalobca žalobou uplatňovaný nárok založil na tej skutočnosti, že so žalovaným dňa 07.08.2009 uzatvoril zmluvu o pôžičke, na základe ktorej si od neho požičal sumu 4.000,- €. Požičanú sumu sa zaviazal vrátiť do 15.09.2009 spolu s 10 % ročný úrokom z dlžnej sumy. Dňa 16.10.2017 vo vzťahu k žalobcovi vyhlásil, že dlh z vyššie uvedenej pôžičky uznáva, čo do dôvodu i výšky. Zo znenia textu dokumentu, ktorým dňa 16.10.2017 uznal svoj záväzok voči žalobcovi je zrejmé, že neobsahuje všetky obligatórne náležitosti, ktoré sú vyžadované na to, aby tento úkon bolo možné považovať za platné uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na skutočnosť, že v prvom rade v ňom absentuje jeho prísľub dlh zaplatiť, nie je možné hovoriť o platnom uznaní dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Za dôležité však považuje uviesť, že o tom, že dlh je premlčaný, sa dozvedel až po tom, ako ho na to upozornila jeho právna zástupkyňa na prvej porade pred podaním tohto odporu. Keďže uznanie dlhu, ktoré učinil, je neplatné, toto nevyvolalo ani žiadne právne účinky. Má za to, že s ohľadom na skutočnosť, že žalobca je advokát, teda osoba s právnym vzdelaním, mal nepochybne vedomosť o tom, že svojím vyhlásením uznáva premlčaný dlh, avšak ho o tejto skutočnosti neupovedomil, a teda právne následky uznania dlhu, ktorý mu podpísal nepochybne nenastali, pretože pre perfektnosť a vznik účinkov uznania dlhu, ktorý je premlčaný, je potrebné, aby o tom, že je premlčaný vedel. S ohľadom na tieto skutočnosti, keďže nemal vedomosť o tom, že uznáva premlčaný dlh, vyhlásenie zo dňa 16.10.2017 nevyvoláva zákonom predpokladané právne následky a to predovšetkým v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedošlo k začatiu plynutia novej desaťročnej premlčacej doby. Preto je nepochybné, že pohľadávka žalobcu je premlčaná, a teda vznáša v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka námietku premlčania nároku žalobcu, ktorý si voči nemu uplatňuje podanou žalobou v tomto konaní, nakoľko k premlčaniu jeho dlhu došlo dňa 16.09.2012 v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného navrhol, aby súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

3. Na základe včas podaného odporu žalovaného s vecným odôvodnením súd platobný rozkaz zrušil uznesením č.k. 16C/3/2018-17 zo dňa 25.04.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.05.2018. Po zrušení platobného rozkazu nariadil súd na prejednanie sporu pojednávanie.

4. Súd prejednal spor na pojednávaní dňa 13.08.2018 v prítomnosti žalobcu, žalovaného a právnej zástupkyne žalovaného. Na predmetnom pojednávaní vykonal súd dokazovanie navrhnutými listinnými dôkazmi (zmluva o pôžičke zo dňa 07.08.2009 a uznanie dlhu zo dňa 16.10.2017) a výsluchom žalovaného ako strany sporu. Zo zhodných skutkových tvrdení strán a z vykonaného dokazovania zistil súd skutkový stav, podľa ktorého žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o pôžičke zo dňa 07.08.2009, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému dňa 07.08.2009 v hotovosti sumu 4.000,- € a žalovaný sa túto sumu zaviazal vrátiť žalobcovi do 15.09.2009 spolu s úrokom vo výške 10 % ročne; dňa 16.10.2017 žalovaný uznal dlh v sume 4.000,- € voči žalobcovi čo do dôvodu (pôžička) a výšky; v čase uznania dlhu nemal žalovaný vedomosť o premlčaní dlhu, k podpísaniu listiny o uznaní dlhu došlo v kancelárii žalobcu, ktorý mal všetko pripravené v počítači.

5.1 Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

5.2 Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

5.3 Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

5.4 Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

6.1 Na základe zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci dospel súd k záveru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku zo strany žalovaného. V prejednávanom spore sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplata sumy 4.000,- € s príslušenstvom z titulu nevrátenej pôžičky; medzi stranami nebolo sporné, že pôžička v sume 4.000,- € bola žalovanému zo strany žalobcu skutočne poskytnutá, žalovaný mal pôžičku vrátiť žalobcovi do 15.09.2009, ale žalovaný pôžičku nevrátil; medzi stranami nebolo sporné ani to, že dňa 16.10.2017 bolo spísané uznanie predmetného dlhu žalovaného vo vzťahu k žalobcovi čo do dôvodu aj výšky. V priebehu konania vzniesol žalovaný námietku premlčania uplatneného nároku na vrátenie pôžičky. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon a pod sankciou neplatnosti nemožno túto dobu v občianskoprávných vzťahoch zmeniť ani dohodou strán. Márnym uplynutím premlčacej doby po uplatnení námietky premlčania zo strany dlžníka dochádza k právnym účinkom premlčania (strata možnosti vynúteného splnenia práva v dôsledku námietky premlčania). Právo na vrátenie pôžičky sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), t.j. od 16.09.2009. Zo skutkových zistení súdu z vykonaného dokazovania vyplýva, že pôžička v sume 4.000,- € bola žalovanému zo strany žalobcu skutočne poskytnutá; žalovaný mal pôžičku vrátiť žalobcovi do 15.09.2009; žalovaný pôžičku nevrátil. Posledný deň trojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vrátenie pôžičky pripadol na deň 17.09.2012 (deň 16.09.2012 bola nedeľa, preto podľa § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka je posledný deň premlčacej doby najbližší nasledujúci pracovný deň, t.j. pondelok 17.09.2012). Žalobca podal žalobu na súd dňa 11.01.2018, t.j. po uplynutí premlčacej doby. Na uznanie dlhu zo dňa 16.10.2017 nemožno prihliadnuť, pretože nespôsobilo účinky začatia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby odo dňa uznania dlhu podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný nemal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu (§ 558 Občianskeho zákonníka). Nakoľko právo na vrátenie pôžičky uplatnil žalobca proti žalovanému až dňa 11.01.2018 doručením žaloby na súd, urobil tak po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Keďže premlčacia doba márne uplynula pred podaním žaloby na súd a žalovaný uplatnil námietku premlčania, t.j. ako dlžník sa dovolal premlčania, nemožno premlčané právo žalobcovi ako veriteľovi priznať (§ 100 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku súd žalobu žalobcu zamietol.

6.2 Medzi stranami bolo sporné, či uznanie dlhu zo dňa 16.10.2017 spôsobilo účinky začatia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby na uplatnenie práva. Pokiaľ ide o vzťah ustanovení § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka a ich právnych účinkov vo vzťahu k premlčaniu, považuje súd za potrebné uviesť, že ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka bolo do Občianskeho zákonníka zavedené až novelou uskutočnenou zákonom č. 509/1991 Zb. účinnou od 01.01.1992; do 31.12.1991 účinný Občiansky zákonník podmienky uznania premlčaného dlhu vôbec neupravoval; ak uznanie premlčaného dlhu do 31.12.1991 nebolo viazané na vedomosť dlžníka o premlčaní, z ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyplývalo, že by nebolo možné uznať už premlčaný dlh (k tomu záveru dospela aj súdna prax, pozri R 51/1968); v dôsledku zmeny právnej úpravy uznania premlčaného dlhu po 01.01.1992, právne následky viažuce sa na možnosť začatia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby pri právach písomne uznaných čo do dôvodu a výšky (§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka) sú závislé od toho, či dlžník o premlčaní vedel alebo nie; uznanie premlčaného práva zakladá právne dôsledky uvedené v ustanovení § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka len vtedy, ak dlžník o premlčaní vedel (§ 558 posledná veta Občianskeho zákonníka); ak dlžník o premlčaní nevedel, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny (napr. že nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie akékoľvek právne účinky; nevedomosť o premlčaní dlhu má teda vplyv na účinky uznania práva podľa § 110 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo vyplýva z vnútornej prepojenosti uvedených ustanovení (§ 110 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka) a historických súvislostí ich zavedenia do právneho poriadku. V spornom uznaní dlhu zo dňa 16.10.2017 sa žiadna zmienka o premlčaní dlhu vôbec nenachádza, z uznania dlhu nie je zrejmé, že by žalovanému boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená premlčanie dlhu a že uznáva premlčaný dlh (bod 6.1 odôvodnenia). Žalobca ničím nepreukázal, že takéto informácie žalovanému poskytol; povinnosť tvrdenia o vedomosti žalovaného o

premlčanie dlhu v čase uznania a dôkazné bremeno na preukázanie tohto tvrdenia zaťažovalo v spore žalobcu, pretože tento z preukázania tohto tvrdenia vyvodzoval pre seba priaznivé právne dôsledky, t.j. začatie plynutia novej desaťročnej premlčacej doby odo dňa uznania dlhu. Uznanie dlhu, o premlčanie ktorého žalovaný vedomosť nemal, nemohlo vyvolať právne dôsledky predpokladané ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka spočívajúce v začatí plynutia novej desaťročnej premlčacej doby; pre premlčanie uplatneného nároku tak platila všeobecná trojročná premlčacia doba opierajúca sa o ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a posledný deň premlčacej doby na uplatnenie práva na vrátenie pôžičky pripadol na deň 17.09.2012 (bod 6.1 odôvodnenia).

6.3 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že v rámci plynutia premlčacej doby nemá zmysel spisovať uznanie dlhu a preto žalovanému muselo byť dňa 16.10.2017 zrejmé, že uznáva premlčaný dlh, považuje súd za potrebné uviesť, pre právne posúdenie uznania dlhu zo strany žalovaného nie je právne významné, že ho strany uzavreli vo forme dohody, pretože tým uznanie dlhu nestratilo charakter jednostranného právneho úkonu žalovaného. Inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka plní zabezpečovaciu funkciu tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania; tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, keďže nemusí preukazovať vznik dlhu ani jeho trvanie v čase uznania. Uznáním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka, ktorý je povinný preukázať svoje prípadné tvrdenie, že dlh nevznikol, bol splnený alebo zanikol inak. Uznáním dlhu založená právna domnienka existencie dlhu v čase uznania je vyvrátiteľná len dôkazom opaku (§ 192 C.s.p.), t.j. trvanie a výšku uznaného dlhu veriteľa má súd v konaní za preukázanú, pokiaľ na základe procesnej aktivity dlžníka v konaní nevyšiel najavo opak. V dôsledku uznania dlhu samotná skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, nie je vôbec predmetom procesného dokazovania, a ak domnienka existencie uznaného záväzku nebola v konaní vyvrátená, súd musí mať túto skutočnosť za preukázanú (§ 192 C.s.p.). Súčasne platí, že dôkazné bremeno na preukázanie neexistencie alebo zániku uznaného dlhu dlžník neunesie len samotným popretím skutočnosti, o ktorej platí vyvrátiteľná právna domnienka. Uznanie dlhu zachytáva stav ku dňu uznania. Uznanie dlhu nemôže byť neplatné ani z toho dôvodu, že by bol prípadne uznaný neexistujúci dlh, pretože je na dlžníkovi, aby preukázal neexistenciu uznaného dlhu, inak bude nútený tento dlh splniť. Z uvedeného je zrejmé, že účinky uznania dlhu majú pre veriteľa význam aj pred uplynutím premlčacej doby na uplatnenie práva, pretože uľahčujú prípadné uplatnenie jeho nároku na súde. Vyššie uvedený názor žalobcu preto nemá opodstatnenie a zo samotnej skutočnosti, že k uznaniu dlhu došlo až dňa 16.10.2017 nemožno vyvodiť záver o vedomosti žalovaného o premlčaní v čase uznania.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v dôsledku zamietnutia žaloby v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 2 vyhotoveniach (§ 362 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa

dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 CMP).